

Въведение

Преди малко повече от седемстотин години в северния италиански град Падуа един млад художник твори история. Но не толкова темите на произведенията му са онова, което ще отличи Джото ди Бондоне от всички, рисували преди него – поредицата му от стенописи, която все още краси стените на параклиса Скровени, следва строго традициите, изобразявайки живота и делата на Исус Христос и Дева Мария. Онова, което прави Джото толкова специален, е революционното за времето си триизмерно внушение на творбите му – ярки образи, които правят съзерцаващия ги част от цялата сцена. За хората от онези столетия фигурите на учениците Христови, та дори и тези на самия Христос и на майка му Мария, изглеждат необяснимо познати, точно като тях и приятелите им. Божественото вече не е толкова далечно, а като че ли неизменна част от техния живот.

Джото добавя дори смели съвременни детайли – Витлеемската звезда в неговата фреска за Рождество Христово прилича съвсем недвусмислено на огнена кехлибарена комета. Известно ни е от историята, че Халеевата комета би трябвало да е била видима от Земята през месец октомври 1301 година – малко преди тези фрески да бъдат поръчани. Европейската космическа станция, която през 1986 година извърши успешно приближаване на около 600 км от Халеевата комета, носи името на великия италианец Джото.

Като пръв художник от Запада, който използва техниката на перспективата в работата си, днес Джото е считан за истинския баща на изкуството на Ренесанса. Но едва две столетия по-късно други, сред които Микеланджело, Леонардо да Винчи и Рафаело, се заемат да развият и разработят този вълнуващ нов подход към изображението на човечеството и на космоса. Благодарение на артистичната си

визия и невероятния си талант те изковават трайни връзки между науката и духовността, които днес биват преоткрити чрез популярната проза на Дан Браун, Майкъл Бейджънт и още много като тях.

Вероятно изглежда странно триизмерният мироглед, който днес приемаме за даденост, да е бил толкова труден за улавяне върху платно или камък чак до началото на XIV век. Днес дори деца на седемгодишна възраст бързо усвояват изкуството за рисуване на кубове, къщи и замъци, използвайки законите на перспективата. Но всичко това дължим единствено на творческото въображение и гениалността на група гении на изкуството от Средновековието, благодарение на които съзнанието на Западния свят най-сетне напуска своите ограничения и литва на свобода.

А днес, в ранните години на XXI век, сме свидетели на невидана експанзия на глобалното съзнание, съизмерима, ако не и надхвърляща полета на човешката мисъл в Европа от XIV и XV век. За нас са ежедневие науката, технологиите и неизчерпаемият човешки гений, които ни подсказват, че в живота ни и в нашето обкръжение има много повече от четирите измерения, които се регистрират от сетивата и мозъците ни.

За все повече и повече филми слагаме специални поляризатори или цветни очила, които позволяват на отделните образи да достигат до всяко от очите ни. Благодарение на това усъвършенстване на нашето зрение замазаната и неясна бъркотия на екрана се трансформира моментално в триизмерен свят, истинска виртуална реалност, която ни превръща в активни участници в сцените. По YouTube гледаме виртуалния холографски образ на Ал Гор, изнасящ своя поздравителен адрес пред конференцията за Земята в Токио през 2007 година. Виждаме още как триизмерният образ на лектора се пренася в „реално време“ в отдалечената в другия край на света лекционна зала при студентите. И което е още по-интересното, лекционната зала, включително и студентите, се предават в същия момент обратно към него, позволявайки свободен обмен на информация, който липсваше в доскорошните скучни телеконференции връзки. Вече съществуват дори технологии, които ни дават възможност да почувстваме с пръстите си призрачните изображения сред нас.

Зашеметяващо е да си представим докъде ли може да стигне този виртуален академичен свят. Спомням си как като ученик веднъж се оказах в неприятния край на траекторията на една гъба за черна дъска с дървена основа, полетяла директно към главата ми от ръката на учителя ми по история, който очевидно не беше доволен от усилията ми да се концентрирам върху неговите мъдри слова. Но нещо ми подсказва, че не толкова напредъкът в технологиите, колкото промяната в моралния код на поведение на учителите ще спаси бъдещите поколения отнесени ученици от подобна болезнена съдба.

Новите научни открития ни отвеждат далеч отвъд световите на комуникациите, развлеченията и дори образованието. През последните години редица водещи научнопопулярни списания от двете страни на Атлантическия океан ни запознават чрез уводните си статии с удивителната хипотеза, че дълбоко в себе си всички ние сме холографски същества, живеещи в холографска вселена. Казват ни, че нашият триизмерен или четириизмерен свят, нашите домове, нашите коли и нашите планини са просто проекции – виртуална реалност, създавана и възприемана от нашите пет сетива. Според някои учени вселената ни всъщност може би наподобява по-скоро гигантски плосък екран, космически „Аймакс“, състоящ се от милиони милиарди пиксели, които нашият колективен поглед превръща в минало, настояще и бъдеще, и да – дори в нас самите.

Искушаващо е – а аз бих допълнил и за мнозина далеч по-разумно – да се разграничим от тази теория, да я отхвърлим като несъответстваща на реалността и като „твърде налудничав“. Така де, тази информация не ни е нужна и по-добре да не позволяваме да бъдем отклонявани встрани от нейната странност. Най-добре е да си живеем живота, за да се справяме с огромните предизвикателства, пред които сме изправени днес – глобалният финансов хаос, климатичните изменения, тероризмът и ядреното въоръжаване.

Напълно разбирам подобна реакция. Такова бе и моето мнение... първоначално. Но след това в съзнанието ми се зародиха въпроси, които все отказваха да ме оставят на мира. Какво знаем за изкуството на холограмите, което би могло

да хвърли светлина върху човешкия живот? Възможно ли е фактът, че всяка част от специалната холографска плака, използвана за създаването на холографския образ, съдържа информацията за цялото, да има някакво отношение към нашите тела? Каква би била ползата за нас и за планетата ни, ако се окаже вярно, че актът на нашето наблюдение и действията ни имат пряко отношение към съществуването и ритмите на вселената ни?

Втората част на тази книга е посветена на науката за холограмите. Но по примера на Джото ди Бондоне и на магьосниците от „Пиксар“ бих искал да ви въведа в този храбър нов свят на науката като ентузиазирани активни наблюдатели. Наблюдатели, които помагат за създаването на наблюдаваното – на певица и едновременно с това на песента. Държа да знаете, че уникалното ви разбиране на нещата, които следват в тази книга, ще улесни и всички нас да схванем понятия, които изглеждат отвъд възможностите ни. Мъдростта на всеки от вас ще допринесе за мъдростта на всички останали.

Ще се старая да не ви занимавам със сложните научни формули по една проста причина – самият аз все още не мога да ги разбера. Но съм безкрайно благодарен на онези, които ги разбират, защото техният къртовски труд и завиден интелект са за мен точно толкова чудо, каквото и проникновенията, до които може би ще се доберем чрез написването и четенето на тази книга. От обратната информация, която получавам за предишните си книги, съм напълно наясно, че, чувайки думата „наука“, повечето хора възкликват: „По дяволите! Ще се поизпотим!“ Ако и вашата първоначална реакция е такава, ви предлагам две упражнения, които може би ще ви помогнат. Първо, потупвайки се леко по гърдите, изречете думите: „Въпреки че думата „наука“ ми напомня за предметите от училище, които най-много мразех, и въпреки че тази дума и до днес ме кара да се чувствам като тотален невежа, аз наистина се обичам и уважавам заради множеството си разнообразни умения, с които правя този свят по-красив и по-добър“.

Ако и след три последователни изпълнения на това упражнение продължавате да се чувствате като пълни глупа-

ци само при мисълта за думата „наука“ и ако тя продължава да буди у вас тих ужас, време е да прибегнете към план Б. Това упражнение е още по-лесно – просто навсякъде, където срещнете думата „наука“ в тази книга, или всеки път, когато се сетите за нея, я заменяйте с нещо, което предизвиква у вас приятни мисли или чувства – думи като „шоколад“, „вино“ или дори „торта“ биха свършили прекрасна работа.

Защото това е наука, която не може да бъде проумяна единствено чрез интелекта ни. Тя трябва първо да бъде почувствана, приветствана и приета с разтворени обятия, сякаш посрещаме приятел, когото отдавна не сме виждали. Стар приятел, който започва да ни изумява с историите за себе си и който по някакъв невероятен начин знае нещо прекрасно за нас, което е стояло скрито през целия ни живот.

Третата част на тази книга разглежда въпроса за това как осъзнаването ни като човешки холограми и участници във великото вселенско поле на съзнанието се отразява върху ежедневието ни живот. Като личен лекар вече тридесет години аз ежедневно съм смъкван на земята от непосредствените нужди на хора, намиращи се в по-голяма или по-малка криза в живота си. Взети заедно, те ме разпъват, озадачават, забавляват и просветляват с усилията си да излязат от нея. Идват при мен рядко, но целенасочено – хора от всички възрасти, ориентации и раси. Всеки със своя собствен набор от страсти и убеждения. Именно тази част от моя живот и хората, които я изпълват, предоставиха богатия материал за тази средна част – сърцевината на моята книга.

В рамките само на една година след началото на лекарската ми практика вече използвах акупунктура, за да подпомогна процесите на възстановяване на моите пациенти. И макар че тогава бих го обяснил по различен начин, днес си давам сметка, че това всъщност е било за мен запознаването с холографската парадигма. Изучавайки таоистките принципи на китайската медицина и прилагайки ги паралелно със западната медицина, постепенно осъзнах, че човешкото тяло е отражение на универсалните характеристики и истини на природата. Ние като микрокосмос сме отражение на макрокосмоса над нас – „каквото отгоре, такова отдолу“.

Ежедневно аз пъхам игли в ушите на пациентите, за да облекча болката, гаденето или безсънието им. Буквално на предната фронтална линия на здравните грижи преживявах фракталната реалност на една микросистема, в която информацията за цялото тяло се съдържа в една негова дребна част – външното ухо.

Фигура 1. Информацията за цялото тяло се съдържа във външното ухо.

Паралелно с това, от китайските лекари се учех как да черпя безценна информация за тялото, като разчитам различни модели върху повърхността на човешкия език или като улавям пулса на човешката китка с показалеца, средния и безименния си пръст. Днес, двадесет и осем години по-късно, сме свидетели на настъплението на холографската медицина – акупунктурата на ухото се използва от американските лекари и парамедици по бойните полета на Афганистан и Ирак като първа помощ при овладяване на болката при ранени войници. Светкавичният болкоуспокояващ ефект на този метод, както и доказаната му безопасност, отдавна са изместили на заден план страховете, че науката, която стои зад него, остава необяснима за преобладаващата част от хората от медицинската гилдия.

През 1971 година Денис Габор получава Нобелова награда за физика за създадената от него през 1947 година рево-

люционна теория на холографията. Подобно на Коперник и Галилей от XVI и XVII век, и неговата работа представлява трансформиращ установената парадигма напредък в разбиранията ни за вселената и нашата роля в нея. Неговите триизмерни структури от преплитачи се лазерни лъчи се базират на работата на редица други водещи физици от XX век, които изследват енергийната основа на живота. Те са в пълен синхрон с традиционните емпирични разбирания на древните култури, които гласят, че сферите на енергията, съзнанието и духа са по-фундаментални от материалния свят, регистриран от нашите пет сетива. Съвременната епоха на компютрите, киберпространството и квантовата физика ни води все повече към разбирането, че още по-фундаментално от енергията е понятието за информационното поле.

Компютърната наука ни позволи да изследваме света на фракталите – онези модели в природата, които ни се разкриват въпреки разнообразието от обкръжаващите ни форми, моделите, които ни подсказват, че всичко е свързано на фундаментално ниво, обединено чрез източника си. От дългогодишния си опит съм установил, че здравето и щастието ни спхождат тогава, когато сме в истинска хармония с това единно, вселенско поле. За наличието на дисхармония някъде ни съобщават нашите чувства и усещания или симптомите на тялото ни. При децата, чиито рационални мозъци не са все още напълно развити, тези усещания трябва да бъдат разпознати от родителите и настойниците. Оттам нататък отговорността на родителя е да създаде хармонично поле, в което детето да се почувства добре. Ако дисхармонията се пренебрегне, тя започва да се реализира чрез все по-честяващи болести. Под въздействието на дисхармонията в детството гените, свързани с болестта, които в една хармонична, благоприятна среда биха останали латентни, автоматично биват отключени или „изразени“, за да се появяват отново и отново при всеки случай на раздяла или някакъв вид насилие в по-късните години.

Моделът за лечение, който предлагам в *Третата част*, изхожда от хипотезата, че ние сме свързани холографски с великото вселенско поле на съзнанието. Лечителят приема ролята на родител, който първо слуша и усеща, а след това

включва рационалния си ум. Състрадателният акт на слушането се следва от също толкова състрадателния акт на съзнателното начало на лечението. Оттам нататък този процес действа като рамка за всички бъдещи аспекти в живота на пациента, който се научава да живее и обича в момента сега, в пълна хармония с полето.

Такава е рамката, в която предпочитам да водя моите консултации – да предлагам фрактален план за пълноценен и утвърждаващ хармонията начин на живот. Също както и задачата на родителите, и този процес обучава пациента едновременно на отговорност и независимост – за да стане истински владетел на своето здраве.

Приложение 1 съдържа упражнения и идеи, които биха подпомогнали вашето активно участие в процеса, ако това се налага. Те могат да бъдат използвани самостоятелно или в допълнение към всякакви здравни консултации с професионалисти – от ортопеди до лечители с рейки. Моят тридесетгодишен опит ми подсказва, че този подход има не само огромни лични предимства за пациента, но също така носи и неподозирани краткосрочни и дългосрочни ползи. Той води до по-рядко приемане на лекарства и, възприет като начин на живот в по-ранните ви години, би могъл да спомогне за рязкото намаляване на хроничните заболявания на по-късен етап от живота ви. Според мен той е въплъщението на добрата разумна медицина.

Четвъртата част на книгата е посветена на това как осъзнаването ни като човешки холограми би повлияло на живота и общностите ни в най-широкия смисъл на думата. Набиращата бавно, но сигурно сили нова парадигма ще просветли хората за тяхната изумителна способност да фокусират съзнанието си за общото благо – като индивиди и като колектив. Рационалният интелект, разбира се, ще продължава да бъде важен за нашето оцеляване, но само ако е балансиран с истински състрадателно намерение. Холографското човешко тяло се оказва единица, намираща се в цялост както със самата себе си, така и с космоса. Йерархията на главата, която управлява сърцето – или на разума над чувствата, – ще бъде заменена от разбиране за връзката между тези жизненоважни органи и – в идеалния случай – за

сътрудничеството между тях с цел постигане на перфектния баланс. Старата разграничителна йерархия ще бъде заменена от нова хармонична холархия*.

Двадесети век – тези най-бурни сто години от човешката история – ни направи изключително бдителни към всичко, свързано с култа. Светът стана свидетел на цяла разумна нация, попаднала под хипнозата на една доминираща личност дотам, че колективно да извършва геноцид и да сее разруха в мащаби, невиждани до този момент. В по-малки мащаби, но не по-малко опустошителни за жертвите, и на водачи на култовете, повели „учениците“ си към масовите самоубийствени актове в Уако и Джоунстаун. Промиването на мозъците – повторната хипноза на недоволните – е още един от белезите на ХХ век – терористи фундаменталисти заплашват световния мир, а нарко- и порнобароните подмамват младите към опасен и унищожителен начин на живот.

Според мен най-могъщият антидот на тези заплахи е състрадателното намерение – съзнанието на сърцето. Сигурен съм, че холографската наука и философия с техния акцент върху хармонията и равновесието биха могли да изиграят съществена роля в отвеждането на човечеството към едно по-мирно бъдеще.

В същия ред на мисли прозренията относно нашата холографска връзка с природата ще се окажат от съществено значение, когато светът се обедини, за да обърне посоката на климатичните промени, заплашващи бъдещето ни тук, на Земята. Вероятно не е случайно, че тъкмо сега човешкото съзнание се намира в своята повратна точка, в своя нов ренесанс – точно в момента, когато сме изправени пред всички тези заплахи. Даваме си сметка, че се налага да си сътрудничим, да си стиснем ръцете и да си простим всички минали недоразумения, ако искаме да имаме реалния шанс да продължим да обитаваме тази планета. Осъзнаваме, че сме пазители на тази Земя и на всички нейни форми на живот.

* Холархия е термин, който разглежда човека, общността, нацията и глобалното човешко общество като живи системи една в друга като матрошки. Всяка една относително самостоятелна и автономна жива система, като например клетка, организъм, семейство или екосистема, се нарича „холона“, тяхната вместена йерархия е холархия. – Б. р.

Затова ми се ще да мисля, че благодарение на комбинацията между случайността и синхронността днес разполагаме с парадигмата, обхващаща нашата холографска реалност – днес, точно в най-подходящия момент. Защото това е парадигма, която признава, че времето е относително – удобство, което ни помага да действаме в чудодейните трето и четвърто измерение. Вероятно причината, поради която някои тълкуваха календара на майте като свършващ пред 2012 година, е, че нашето възприятие за времето като фиксирано и линейно вече се променя. И така, вместо апокалиптичния край на времето тази дата като че ли има далеч по-оптимистичното значение на край на зависимостта ни от времето.

В момента актуална е и една доста спорна теория, постулираща, че приближаването на магнитното поле на нашата планета към центъра на галактиката ще отключи безпрецедентен скок в развитието на човешкото съзнание. Но не е ли възможно тази подредба, това изравняване с галактическия център, да е знак не само за физически процес в космоса, който изобщо не подлежи на нашия контрол, а и за осъзнаването на нашата холографска свързаност с нашата земя, нашето слънце и нашата галактика? И за осъзнаването ни, че като постигаме баланс вътре в себе си, ние автоматично допринасяме за баланса в нашата вселена? Ние – вие и аз, и всички около нас – носим лична отговорност това да се случи.

И така, благодаря, че се присъединявате като мои спътници в тези наскоро открити и непознати територии. На следващите страници надграждам върху предишните си книги – „Целебните методи“ и „Човешката ДНК – антена към вселената“*, по органичния начин, по който съм трупал и опита си – ниво след ниво. Ще продължа да ви разказвам за своето собствено духовно пътешествие по една-единствена причина – за да можете и вие да се насладите на своето и да изживеете пълноценно своята уникална, колоритна и свършена роля в този живот. Защото общото послание, което се пропива в цялата ми книга, е, че вие самите сте онези, които носите отговорността за своето изцеление и че пак вие сте онези, които можете да допринесете активно, чрез актове

---

* Издадена на бъл. ез. от ИК „Кръгзор“, 2012 г. – Б. р.

на доброта, за хармонията във вселенското поле на съзнанието, от което произлиза всичко, което познаваме.

И накрая нека завършим това въведение с един цитат от Езоп – скромен роб от Древна Гърция от VII–VI век пр.н.е.: „Дори и най-малкият акт на доброта никога не отива напразно“.